

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

ILLUSTRERADT NYASTE
SÖNDAGSMAGASIN.

N:o 9. Utkommer hvarje Söndag. Göteborg den 27 Februari 1859. Pris för år: 10 R:dr Riksmunt. XIII årgången

Montezuma, kejsare i Mexiko. — Efter ett samtidigt porträtt.

Något om det gamla Mexiko.

Historieskrifvarne efter tiden från Mexikos eröfring af Ferdinand Cortez, en af lyckan gynnad äfventyrare, som genom apperhet och politik lade detta vidsträckt land under Spaniens välde, denna tide historieskrifvare, säga vi, tyckas ense uti att vanställa verkliga förhållanderne. Ingen, med undantag af Clavijero, har gifvit några tillförlitliga notiser om dessa folkslags historia, deras konst och den odlingsgrad, hvarpå de stodo då de underkufvades af en handfull män, utan tvifvel modiga, men tygellöst hängifne åt de laster, som fläcka menskligheten och utan någon af de besegrade nationernes dygder. Då man undantager menniskooffer och menniskoätande, voro detta folks seder och lagar rättvisa och billiga: tjufnad, dryckenskapslast, äktenskapsbrott och be- drägeri straffades med döden, tjuvster mot fäderneslandet och alla borgerliga och krigiska förtjenster belönades frikostigt. Man kan, utan fruktan att misstaga sig, påstå, att de besegrade voro mera civiliserade, redliga och kunniga, än eröfrarne. Om de förstnämnde togo sin tillflykt till svek och list, så skedde det derföre att hvarken krutet eller jernet var dem bekant. Deras konung, Montezuma, hade en svår rol att spela mot Spaniorerna, och han hade den olyckan att sjelf falla ett offer för densamma. Emellertid skulle ingen af våra dagars store män hafva under samma omständigheter uppfört sig med

mera skicklighet än han mot öfvermakten på ett håll och hämdlystnaden på ett annat.

Under det Montezuma satt fängslad i ett af sina egna palatser, som beboddes af de spanska befälhafvarne, hade han af Cortez erhållit till skänks åtskillige smycken, arbetade af en florentinsk konstnär, som tillika var målare. Cortez fick den lyckliga idéen att låta denne utföra den mexikanske konungens porträtt i olja, i naturlig storlek. Bifogade gravyr är en trogen afbildning af ifrågavarande målning. På plåten, som bildar diademmet, ser man Carl V:s dubbelörn, hvilket tycks bevisa, att denna prydnad blifvit förfärdigad enkom åt Montezuma. De två små figurerna, som befinnas på ömse sidor om ädelstenen i bältet äro likaledes af florentinskt ursprung. Resten af drägten är mexikanskt arbete; manteln och tunikan äro gjorda af ett slags fjäderväfnad och lifvet, som mycket liknar ett harnesk, är af perlmor af ett utomordentligt dyrbart arbete. Originaltaflan eges af en privat person i Mexiko.

De gamle Mexikanarnes manuskripten bestå till största delen af s. k. målnings- skrift på ett af växtrådar tillverkad papper. Innan man målade härpå, beströks papperet med ett slags hvit färg. Till större arbeten, såsom kartor o. d. begagnades hjortläder och ett slags bomullstyg. Forskaren finner, vid undersökning af dessa framställningar, att Mexikanarne voro hvarken så barbariska eller okunniga, som eröfrarne beskrifvit dem.

Detta folkslags krigskonst var ganska långt framskriden, hvad anfalls- och försvarsmedlen beträffar, och ingen enda Spanior, skulle hafva undkommit dem, om icke Tlaxcaltekerna, en liten republiks krigiska befolkning, hade ingått allians med de få äfventyrarne, som eröfrade Nya Verlden. — Arméén anfördes alltid af någon general bland konungens söner eller släktingar, om icke af konungen sjelf. En standarförare församlade kring det standardtecken, som föreställde provinshufvudstadens vapen, krigarne i hvarje provins. Hvarje by hade äfven sitt standar och sin militärbefälhafvare, hvilken kommanderade tretton kompanier. Undantagande vapnen, som voro lika för alla, klädde sig hvarje soldat efter behag; den vackraste drägten var dock den, som mest kunde förskräcka fienderne. Soldaterna utstyrde sig som tigrar, krokodiler, örnar, benran- gel m. m.; man hade kaskar af alla tänkbara fasoner och harnesk af fågeltjädrar eller uppstoppade med bomull.

Generalen med stora kasken och skölden, som synes på planchen, i begrepp att till stridssignal kasta en sten, bär ett guldstandar, på hvars spets synas ett berg och en gräshoppa, hvilkas benämning på mexikanska språket tillsammans bildade namnet på konungarnes residens.

Då artisten, som gjort originalen till dessa teckningar, kom till Mexikos hufvudstad, hade ännu ingen företagit sig att samla fornlemningar derstädes. Han

EN ARBETERSKAS HISTORIA.

Af markis Foudras.

(Forts. fr. N:o 8.)

ru Linière borttorkade härvid en inbillad tår med sin schalsnibb. Det var ej mer eller mindre än en ostindisk crêpe-schal, som för mycket längesedan i världen varit höggul, men som nu hade en fasligt obestämd färg.

— Nog min fru, svarade den unge mannen tvärt, jag vänder mig åt annat håll.

Derpå gick han sin väg, i det han gaf Julia en vredgad blick.

— Är du tokig? utropade fru Linière, då hon blef ensam med sin dotter. Frånsäga dig arbete då du sist i morse sade, att, när du slutat fru öfverinspektorskans vaser, du inte hade ett grand mera att göra! Hvad vill du väl, att vi skola lefva utaf? Och hvar skola vi få pengar till ett helt års hyra, som skall ut om fyra dagar?

— Jag är så ledsen öfver att mamma skall vara missnöjd med mig; men då jag fått framställa mina skäl, tror jag att mamma inte längre skall ogilla mitt handlings sätt.

— Visste du kanske att han inte betalade ordentligt?

— Tvertom, jag tror att han är mycket rik, ty han har hästar och vagn.

— Och du vill intet arbeta åt en herre, som har *equipage*?

— Men om han inte är hederlig?

— Hvad rör det dig? Hans pengar äro lika goda, som sjelfva pastorns här i församlingen, det är säkert.

— Jag vill ej motsäga min mor, men hade jag mot- tagit arbete åt honom, skulle han kommit hit dagligen. Mamma skulle kanska låtit honom gå upp i min atelier, och detta just ville jag icke.

— Och hvarför det? Liksom inte den unga mannen vet skick och fasoner! Säg du bara huru han tog afsked af mig, då han gick?

— Att det ej felas honom belevnhet, ser jag nog; men jag har allt skäl att betvifla hans grannlagenhet.

— Kommer du nu igen med *dina skäl*! Om du fortfar att vara så pjåkig, min dotter, som du hittills varit, så bli vi en vacker dag tvungna att sätta våra möbler på assistansen, och det voro mer än synd på ett så vackert bo som vårt.

— Jag hoppas, invände Julia med tårar i ögonen, att det aldrig skall komma derhän för oss; för skall jag arbeta natt och dag, goda mamma.

— Men huru tänker du väl arbeta, om du frånsäger dig arbete bara af nyck eller pjäller? Ty nog förstår jag nu att du är ond på den främmande herrn, bara derför att han sagt dig, att du är en vacker flicka.

färskaffade sig till ett lågt pris gamla dräkter af fågelfjädrar, blandade med bomullsväfnader, vapen och andra saker af intresse. Då han nu härmed kostymerade indianske män och kvinnor, lyckades han åstadkomma framställningar af civila och militära dräkter, så tillförlitliga som hade han sett dem under eröfringens tider för 300 år sedan.

Den i jaguarhud klädda figuren föreställer en höfding öfver 100 man. Kaskan är af träd, öfverklädt med ett jaguarhufvud. Det harnesk af ofvannämnda djurhud, som omsluter krigaren, är uppstoppadt med ett lager af bomull, så tätt att det ej genomtränges af någon vapenspets. Det vapen, som han håller i högra handen, är en tjock käpp, försedd med tvärstycken af ett slags svart marmor.

Standarföraren, hvars hufvud är beklädt med ett fågelhufvud, har ett harnesk, tillverkad af ankfjädrar och fjädderrör och som ej mottager inskärning ens af den skarpaste sabel.

Den på en klippa sittande krigaren, som bär en fantastisk, men högst pittoresk hufvudbonad, föreställer den nyss omtalade lilla republiken Tlaxcalas tappaste kämpe, generalen *Tlahuicola*. Han dog i envig efter att hafva dödat 14 motståndare. Montezuma ville skona hans lif, med vilkor, att höfdingen skulle anföra hans trupper. "Nej", svarade denne, "jag är ingen förrädare; jag vill dö, emedan jag låtit taga mig lefvande." Hu-

den, hvori han är klädd, är af en fläckig vildoxe och sällsynt dyrbar.

Mexikanarnes vapen voro ett slags sabel, försedd med tvärstycken af hårdt träd eller marmor, inslagne uti en käpp, båge och pilar samt slungor, fruktansvärda då de fördes af en van hand; klubbor tyckas hafva varit af mindre vanligt bruk.

Det är det spanska presterskapets skull att man eger så få underrättelser om detta folks äldsta forntid och historia. Mer än 200,000 manuskripter hafva nemligen blifvit af detsamma förstörda, under förövandning att de varit djelvulens verk. Detta är en oersättlig förlust. Emellertid finnas dock monumenter från en aflägsen forntid, som bevisa, att detta folk redan tidigt utöfvat skön konst och egt civilisation.

Student-demonstrationen i Padua.

Ett opartiskt ögonvittne berättar härom till en tysk tidning följande:

Professorn i kemien Zambra hade dött i Treviso och hade i sitt testamente uttryckt den önskan att blifva begravnen i Padua. Då liket sent på aftonen anlände till bangården, blef det mottaget och ledsagadt till kyrkan af samtliga studentkåren och professorerne. Morgonen derpå skulle det ledsagas af studenterna till begravningsplatsen, men då sedan någon tid tillbaka en betänklig sinnesstämning

hade förmärkts hos den studerande ungdomen och man befarade ett störande uppträdande, så blef på högre befallning liket ännu samma natt bisatt på kyrkogården. Då studenterna om morgonen erforo detta, begåfvos de sig i massa till begravningsplatsen, tvungo dödgräfvaren att uppgräva liket, sjöngo i kör ett *de profundis* och lade en trefärgad krans på likkistan, som derefter åter sänktes ned i grafven. På aftonen samma dag församlade sig studenterna på platsen framför bangården, och öfverlemnade sig åt de mest bullrande demonstrationer. Dagen derpå utkom en polisförfattning, som uppmanade den studerande ungdomen till ordning och uppfyllande af studiepligterna samt förbjöd hvarje sammanskockning. Då en hussarpatrull kl. 2 på eftermiddagen samma dag kom i närheten af universitetet, fann den en stor skara der församlad. Militärbefälhafvarens uppmaning att åtskiljas, besvarades med oväsen, rop och hvisslingar. Denne lät då sitt folk skjuta i luften. På denna signal afskjöts en larmkanon, trupperna trädde i gevär och universitetet omringades. Hufvudanstiftarne, 15 till antalet, skickades till Venedig, de fremmande studenterna fingo återvända till sina hemorter — och lugnet var återställt.

— Ja, mamma, återtog Julia rodnande.

— Liksom det vore någonting så farligt! Tvertom tycker jag att det hedrar den unga karlens smak. Kanske han vill gifva sig med dig?

— Jag passar icke för honom, goda mamma, och just därför misstror jag hans artigheter och hans beställningar. Jag vill säga dig allt. Alltsedan trenne månader går jag aldrig en enda gång till färghandlaren eller porslinsfabriken, utan att möta honom och utsättas för hans enträgenhet. Alla grannarne ha reda derpå; det talas om i hela kvarteret, och om jag förlorar mitt goda rykte, hvad återstår mig väl då?

— Din talang återstår dig alltid och ditt goda samvete; men inte begriper jag af allt detta ännu, hvad skal du kan ha för din vägran att emottaga arbete af honom?

— Om också mamma blir ond på mig, svarade Julia blygt men bestämdt, så ångrar jag ändå inte hvad jag gjort. Försynen . . .

Ringklockans ljud hindrade Julia att fullfölja sin mening.

— Kanhända han kommer tillbaka, sade fru Linière. Var nu inte enfaldig igen.

Hon skyndade derpå att öppna dörren.

Men det var ej den unga främlingen, utan en man af omkring fyratio års ålder, med ett städat men tårfligt yttre.

— Är det med fru Linière, jag har den äran att tala? frågade han temligen buttert.

— Ja, min herre, till er tjänst. Hvad behagas?

— Jag önskar tala med er dotter . . . Jag förmodar att det är mamsell, jag ser der?

— Deri bedrar ni er inte, min herre. Julia, hör du inte? Herrn vill tala med dig.

— Mamsell Linière, sade herrn i det han vände sig till Julia, mitt namn är Minard och jag är egare till en porslinsfabrik i Limoges. I dessa dagar har jag kommit till Paris med en del af mitt varulager, och som jag fått höra talas om er, såsom en skicklig porslinsmålarska, har jag kommit hit, för att få veta om ni hade lust att arbeta åt mig.

— Ack ja! det vill jag visst, svarade den unga flickan, i det hon såg på sin mor med en blick, strålande af fröjd. Det kommer alldeles utmärkt bra till pass, ty jag är för närvarande alldeles utan arbete.

— Hvad för slag, skyndade sig fru Linière att invända, har du inte arbete? Tvertom min herre, hon är öfverhopad med arbete, det är visst och sant; men likvisst skall väl alltid någon tid bli öfrig för eder.

— Godt mamsell. Vill ni då vara god och komma till mig i morgon? Jag bor vid Boulevard Bonne-Nouvelle, N:o 41. Der har jag mitt nederlag och vi kunna lättare komma öfverens om priset, då vi ha sakerna till hands. Farväl till dess, mina damer. Jag har äran rekommendera mig.

— Ser du, mamma, jag hade inte orätt i att hoppas, utbrast Julia, så snart herr Minard försvunnit genom dörren. Den der var en fabrikör, som eger en porslinsfabrik. Nu kan jag ju få arbete för flera år!

Forn-mexikansk krigarhövding öfver 100 man.

Forn-mexikansk general.

Standarförare.

General Tlahuicola.

Studentförsamling utanför kafé Pedrochi i Padua.

Revolutionen på Hayti.

(Efter Illustrirte Zeitung.)

Haytis historia framställer en bild af huru långt negerracen bringar det, då den, öfverlåten åt sig sjelf, försöker att bilda stater efter europeiskt mönster. Den kommer ej längre än till efterapning till karrikatyr af republik eller kejsardöme, till former, hvilkas rätta innehåll: arbetsdrift och medvetandet att man bör underordna sig det allmänna, helt och hållet fattas. Vi förutsätta, att Haytis historia från 1791 till presidenten Boyers fördrifvande 1843 är våra läsare bekant. Man hade mördat eller landsförvisat de hvita, men de rena negrernes och de bildade mulatternes partier voro kvar och lågo oupphörligt i fejd med hvarandra. Presidenten Riché hade förstått att temligen tillfredsställa dessa partier och bibehålla ordningen. Man väntade sig detsamma af den efter Richés död valde Soulouque, en äkta neger, utan en droppe kaukasiskt blod i sina ådror. — Till en början tycktes detta hopp vilja uppfyllas, men den nye presidentens fåfänga och vidskepelse förstörde alltsammans. Hans vidskepelse är en blandning af katolsk kristendom och afrikansk fetischdyrkan. Soulouque tillhör det hemliga Woduförbundet, ett slags hedniskt frimureri, som bedrifver ormdyrkan och blodiga signerier. Den simpla hopen trodde, att Boyer hade förhexat presidentstolen och i slottsträdgården nedgrävt ett dödligt trollmedel. Soulouque var af samma åsigt, och lät anställa gräfvningar i trädgården

efter hexeriet. Den mera bildade mulattbefolkningen skrattade häråt; presidenten svor dem derföre undergång. Han förmenade dessa fritänkare till halfnegrer stå i förbund med den förviste Boyer och hans hexspöke; läte man dem råda, så kunde hans återkomst bli en följd deraf; han uppretade således negrerna till mulatternes utrotande, fäderneslandet, hette det, var i fara, och i April 1848 började ett förfärligt blodbad på alla mulatter och med dem liktänkande negrer, hvilket isynnerhet på södra delen af ön fortfor i flere månader. Åt "fäderneslandets räddare" erbjöds för hans bedrift kejsarkronan af hans parti. Han mottog den, och nu följde på sorgspelet en komédi, hvilken man ifall man icke visste det Soulouque och hans kamrater verkligen existera, kunde tro en modern Swift hafva diktat till ett hånfullt förlöjligande af despotismen.

Napoleon I blef krönt med medeltidens pomp och ståt; derföre måste Faustin I — så kallade sig den nye negerkejsaren — krönas på samma sätt. I Paris beställdes och arbetades precis efter den napoleonska kröningsornaten krona och spira, ring och verldsklot, rättvisans hand, samt den blå, med gyllne bin beströdda manteln. Napoleon hade skapat en mängd furstar, hertigar, markiser, grefvar och riddare, således måste Faustin göra sammalunda, och en oerhörd massa af högvälborna och allernädigste svarta högheter uppstod. Hela världen erhöll dessutom ur kejsarens frikostiga händer an-

tingen den helige Faustins orden eller hederslegionens stor-, kommendörs- eller riddarekors. Folket fann ett utomordentligt välbehag häruti, och vördnaden för grundläggaren af denna titel- och ordensfabrik tilltog med hvarje dag. Den 4 April lät han i Port-au-Prince högtidligt kröna sig af sin i Rom till biskop och generalvikarie förvandlade hofpredikant. Ett ohyggligt afrikanskt fröjdetjut skallade genom hufvudstaden; sju dagar dansades och sju nätter illuminerades. Den som ej deltog i jublet, blef kastad i fängelse eller skjuten som rebell. Det var nästan som i Dahomey, endast betydligt löjligare.

Efter afrikanskt begrepp var nu allt detta mycket präktigt. Men åtskilliga andra Faustins tillgöranden föllo hans undersåter mindre i smaken. Om hans deltagande i de obyggliga Widu-mysterierna bekymrade sig massan föga. Deremot blef man år från år småningom alltmera missnöjd med Faustins såväl inre som yttre politik. Statsförfattningen skyddade medborgarnes rättigheter fullkomligt (på papperet) och enligt hennes ordalydelse hade despotismen föga spelrum. Men utöfvandet motsvarade ingalunda stadganderne. Kejsaren skaffade sig en civilista, som upptog en sjundedel af samtliga statsinkomsterna, och plundrade utomdessa, hvarhelst det lät sig göra, på det skoningslösaste sitt folk. Af folkets representanter och ministrarne hade han ingen motsägelse att frukta, ty desse delade bytet med honom och skulle i alla

— Det kunde ändå ej skadat, att ha den andra med. Först och främst såg han bättre ut.

— Men denne såg ut att vara en hedersman.

— Å ja, hederlig karl! Men inte ett ord sa' han åt mig, din mor. Man såg genast att han var en landtbo.

— Han var rättfram emedan han inte tänker narra oss. Just hans buttra sätt ingaf mig förtroende till honom.

— Min Gud, min dotter! hvad du är romanesk! Om jag begriper hvar du fått sådana der idéer ifrån!

— Bannas inte, söta, snälla mamma, sade Julia och slog sina runda fina armar omkring fru Linières tjocka lif; jag är så glad, att jag fått arbete! Vänta bara mamma! Går arbetet friskt undan i veckan, så skall jag arbeta sendagen med, och då skall jag köpa åt mamma en papegoja.

— Tänker du köpa mig en papegoja? utbrast fru Linière, som vid dessa ord tyckte sig halfvägs till himmelriket. Åck! hvad jag är för en lycklig mor! Se så, skynda dig nu att sluta vaserna, så att du tidigt i mor-

gon kan gå till herr Minard. Som du säger, han såg bra hederlig ut, herr Minard, det är visst och sant.

Julia omfamnade sin mor, tog en nejliska, som stod i ett blomglas på spiselkanten, satte den i sitt hår och sprang sjungande uppför trapporna till sin lilla vindskammare, som modren skrytsamt kallade atelier.

Hvad fru Linière åter beträffar, såg hon sig oroligt omkring i sin salong. Men nästan i samma ögonblick ljusnade hennes anlete och ett småleende af belåtenhet for öfver hennes läppar. Hon hade fått syn på en gammal notställare, som tillhört hennes salig man, i lifstiden tredje violinist vid Folies-Dramatiques, och hon fann att den kunde bli alldeles ypperlig att fästa papegojan vid. Derpå somnade hon i sin stora fåtölj och drömde sig i Jardin des Plantes, der tusental af papegojer af alla färger skrek till henne: »God dag, fru Linière!»

Följande morgon vaknade Julia tidigt, lycklig och glad åt det utlovade arbete, hon skulle gå att betinga sig. Hon skulle nu måhända få arbete för en längre tid och slipa gå att ödmjukt anhölla om sådant, något som visst

icke sårade hennes stolthet, men som likväl ibland var sårande för hennes hlygsamhet; ty då hon talade om sin fattigdom, fick hon ofta intet annat svar än att man talade med henne om hennes vackra utseende.

Så snart hon stigit upp och efter att ha gjort sin morgonbön framför ett litet ebenholzkrcifix med en buxbonsqvist, städade hon sin lilla kammare, der hon visste att kringsprida en smak och ett behag, som påminte om hennes egen, på samma gång så enkla och dock så oändligt intagande personlighet. Derpå satte hon sig att måla med stor ifver, för att hinna sluta de båda vaserna, innan hon gick att emottaga det utlovade arbetet hos herr Minard.

Det samtal Julia föregående dagen haft med sin mor, och som vi anført i förra kapitlet, gör det onödigt för oss att söka skildra de milda och rena tankar, som uppfyllde Julias hjerta, under det hennes litiga och lätta hand öfverfor porslinets yta och der frambragte blommor, friska och leende, som barndomens drömmar. Arbetet gick hurtigt, Julia tänkte på sin mor och på den utlovade

fall, om de hade gjort svårigheter, blivit bortskaffade.

Kejsarrikets inkomster uppslukades förutom af hofhållningen och embetsmännen, af en armé på 25,000 man (på ungefär 700,000 invånare). Till folkundervisning voro förut 75,000 francs anslagna; Faustin, som ej ville veta härutaf, inskränkte denna utgift till 25,000 francs.

Om jordbrukets och näringarnes förbättrade tillstånd talades i högtrafvande ordalag i ministrarnes redogörelser för folkrepresentanterne, men i verkligheten gjordes ej det ringaste därför. Då negern ej gerna arbetar mera än för att förtjena det nödvändigaste, så förföll landthushållningen på den af naturen rikligen välsignade ön alltmer och mer, och med henne handeln och finansväsendet. Utpressningar, mutor och ett oerhördt utgifvande af pappersmynt voro de medel, hvarigenom hofvet och embetsmännen sökte hjälpa sig ur den beständiga finansiella nöden. Under presidenten Riché (1846) gick summan af det i omlopp varande pappersmyntet till ungefär 17, under Soulouque-Faustins regering höjde den sig inom icke fullt tio år till 50 millioner af landets mynt. Detta pappersmynt utan garanti förlamade fullständigt den kvarleva af arbetslust, som ännu måhända fanns hos befolkningen.

(Forts)

Hvarjehanda.

Genom kejsar Napoleon Is många syskon hafva medlemmarne af huset Bonaparte, eller Napoleoniderne, som de äfven kallas, kommit i släktskap med ett stort antal familjer, nemligen med kejsarliga familjerna i Brasilien, Österrike och Ryssland, kungliga familjerna i Bayern, Sverige och Würtemberg, med storhertigliga Badiska huset, furstliga husen Hohenzollern-Hechingen och Hohenzollern-Sigmaringen.

Förutom med dessa 9 regenthus äro Napoleoniderne slägt med 5 furstliga hus:

- Bacciochi, Borghese, Demidoff af San Donato, Gabrielli och Murat.
- „ Dudley Sturtska familjen
- „ markiserne Honorati och Roceogiovine,
- „ de 7 greffliga husen Camerata, Campello, Pepoli, Primoli, Rasponi, Teba och Montijo, samt Valentini,
- „ adliga släkten Blechamp,
- „ de två borgerliga familjerna Leclere och Wise.

Ett kejsarligt dekret af Napoleon III innefattar bestämmingar rörande denna talrika släktskapspersonal, i afseende å rang och titlar m. m. Enligt detsamma höra åtskillige af medlemmarne till kejsarliga familjen, andra åter blott till kejsarens familj, och af dessa sistnämnde åter hafva endast några få erhållit rang och titlar vid hofvet.

Bildhuggaren Gonnelli, som lefde i Toskana i sjuttonde århundradet och som

blef blind vid tjuve års ålder, fortfor likväl att utöfva sin konst och utförde i lera många såsom mästerverk ansedda porträtter. Man förvarar bland andra arbeten af honom i palatset Barberini i Rom ett porträtt af påfven Urban VIII. Det var för honom nog att med handen öfverfara en persons ansigte för att fullkomligt troget återgifva dess drag.

En blind dramatisk författare, Ludovico Grotto, uppträdde i sextonde århundradet på teatern i Vicenza såsom Oedipus i stycket af samma namn af Sophokles.

Bland blinda, som anført krigsbärar omtalar historien Henrik Dandolo, doge i Venedig, som var en af befälhafvarne för den armé, som 1204 eröfrade Konstantinopel, samt Johan Ziska, anstiftaren af det fruktansvärda Hussiterkriget, hvilket varade i nära 20 år.

Alphons Karr i Italien.

Den fransyske skriftställaren Alphons Karr, som lefver, förvisad från Frankrike, i Nizza, har derstädes gjort storartade trädgårdsanläggningar, som med förtjusning besökas af fremlingar och af den illustre trädgårdsmästarens landsmän. Att denne, på samma gång han drager nytta af inkomsterna för sina trädgårdsprodukter, äfven sysselsätter sig med litterära arbeten, förstås af sig sjelft.

papegojan. En from dotter, var modren henne allt, föremålet för hela hennes omsorg och kärlek, liksom för hennes ständiga oro. Fullkomligt olik fru Linière i instinkter och åsigt, visste hon beständigt att motsä henne i allt som sårade hennes stolthet, under det likväl hennes barnsliga ömhet och tillgifvenhet förblefvo lika innerliga och varma. Ehuru mycket ung ännu, förstod hon likväl att hennes mor ej egde den upphöjdhed i tankar och den grannlagenhet som naturen inlagt i hennes eget hjerta. Hon hade fått lära sig, icke allenast att handleda sig sjelf, men äfven att strida emot en svag moders råd, som denna sökte få dottern att anse som pligter. Fru Linière var ej hvad man kallar en dålig kvinna, men hon var inskränkt och fåfång. Hon hade tillbragt mesta delen af sin lifstid under utöfvandet af ett handtyrk, som satte henne i beröring med mycken, både yttre och inre förstörelse och uselhet. Sedan hon slutat sin klädståndsbandel, använde hon sin tid med att läsa dåliga romaner, hvilka uppfyllde hennes svaga hjerna med usen gyckelbilder, och hon drömde för sin dotter fram-

tidslömmar, som skulle sätta dem båda i det mest fabelaktiga välstånd. Till hennes rättfärdigande måste vi likväl tillägga, att om icke hennes luftslott just precis började med gifternål, så slutades de dock alltid dermed.

Julia hade insett det skefva och farliga i modrens illusioner och äfven i god tid förstått att bevara sitt eget sinne för deras farliga indytande. På samma gång renhjärtad och af en kraftfull karakter, hade hon klart skädat modrens svaga sidor, utan att därför förlora i ömhet och dotterlig vördnad mot henne. Ingenting kunde således vara på en gång mera rörande och sorgligt än det inre af detta hem, der å ena sidan den uppoffrande fliten kämpade emot eländet, under det å andra sidan oförståndet, underbläst af fåfången, sökte i verkligheten glömma den fattigdom, som det hvarje dag i sina luftslott såg ett slut på.

Klockan hade nyss slagit åtta, då Julias arbete var färdigt och hon gick ner till sin mor.

— Jaså, min lilla flicka, kommer du der? sade fru

Linière, i det hon kysste sin dotter på pannan, sedan hon dock först försigtigtvis vikit af sidan i *Trenne Läk* af Soulié, hvilken bok hon syntes läsa med lifligaste intresse. — Hvar ämnar du dig så tidigt på morgonen?

— Mamma vet ju att jag skall gå till den der beskedliga porslinsfabrikören, som var här och lofvade mig arbete. Jag var uppe redan klockan fyra, för att sluta vaserna

— Du hade allt ändå gjort klokare uti att antaga den unga herrns tillbud. Jag hade mina egna tankar om honom i går, och i natt, vet du, drömde jag något så serdeles, att jag inte mer kan få den unga karlen ur tankarne.

— Drömmar som strömmar, kära mamma, och vi ha ej råd att låta verkligheten gå oss ur händerna.

(Forts.)

Alphons Karrs blomsteranläggning i Nizza.

Nästa No utgives Söndagen den 6 Mars.

Härmed följer Romanbihaget: "Den Bannlysta," pag. 65—72.

C. PETERSENS OFFICIN 1869.